

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Martiny Küchlerové, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **M. B.**

Mgr. Ing. Daliborem Jandurou, advokátem
se sídlem AK Dlouhá 103, Hradec Králové

proti

žalovanému:

Krajský úřad Královéhradeckého kraje

se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

za účasti:

Ing. J. P.

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. listopadu 2022, č. j. KUKHK-31881/UP/2022 (OS),

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16. listopadu 2022, č. j. KUKHK-31881/UP/2022 (OS), se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč, k rukám jejího zástupce, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku změnil žalovaný na základě odvolání osoby zúčastněné na řízení rozhodnutí Městského úřadu Hořice, stavebního úřadu, ze dne 27. 7. 2022. č. j. MUHC-SU 16096/2022/VC, tak, že vypustil žalobkyni vyhovující výrokovou část a tuto nahradil výrokem, že podle § 127 odst. 4 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále také jen „stavební zákon“), ve spojení s ustanovením § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „správní řád“), se žádost o povolení změny v užívání stavby „Změna užívání části dvora na venkovní posezení - pivnice v č. p. XA na pozemku st p. č. XB v katastrálním území xx (dále také jen „Stavební záměr“), zamítá.

II. Obsah žaloby

2. Pokud jde o žalobní body, žalobkyně úvodem namítla nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a dále dodala, že vytyká především A) nedostatek pravomoci, B) nezákonnost podkladu rozhodnutí a C) excesivní věcnou nesprávnost.
3. Žalovaný změnil rozhodnutí prvostupňového správního orgánu v situaci, kdy se jedná o záležitost bytostně spjatou se znalostí místních poměrů, kterou nemá a nijak neosvědčil. Takový postup podle ní není možný za situace, kdy je rozhodovací činnost spojena se širokým správním uvážením k relativně neurčitým právním pojmům *pohoda bydlení, zařízení drobné výroby a služeb s podmínkou, že nesnižují kvalitu prostředí a pohodu bydlení ve vymezené ploše nad míru přiměřenou poměrům, jsou slučitelné s bydlením a slouží obyvatelům dané plochy*. Změnu rozhodnutí proto považovala za nepřijatelnou, neboť *in concreto* popírá princip dvojinstančnosti správního řízení.
4. K bodu A) žaloby žalobkyně uvedla, že sice lze připustit, že stavební úřad zde řeší sám ve své pravomoci (za dané, nikoli současné) právní úpravy otázku souladu Stavebního záměru s platnou územně plánovací dokumentací, nicméně nelze již přisvědčit, že by takto mohl postupovat žalovaný jako odvolací správní orgán. Stavební zákon definuje stavební úřad výslovně jako orgán obce (§ 6 stavebního zákona) s výslovnou pravomocí a z § 7 stavebního zákona lze naopak jednoznačně určit, že žalovaný stavebním úřadem není. Podle názoru žalobkyně tak, ač z pohledu správního řádu může obecně odvolací správní orgán změnit prvostupňové správní rozhodnutí, nemohl změnit *in concreto* napadené rozhodnutí, neboť k provedení v meritu věci, tj. k jím samým za rozhodující označenému přezkoumání souladu s územně plánovací dokumentací stavebním úřadem, mu zcela chybí nadání být stavebním úřadem, tedy disponovat jeho pravomocí včetně pravomoci diskreční. V tomto ohledu žalovaný překročil mu svěřenou pravomoc, neboť si přisvojil pravomoc výslovně zákonem delegovanou stavebnímu úřadu jako orgánu, jenž je výslovně definován zákonem jako orgán obce a správní orgán prvního stupně.
5. K bodu B) žaloby žalobkyně uvedla, že co se týče závazného stanoviska Krajského úřadu Královéhradeckého kraje coby nadřízeného orgánu územního plánování ze dne 24. 10. 2022, č. j. KUKHK-32269/UP/2022 (SI), pak s ohledem na jeho závěry o účinnosti přechodných ustanovení zákona č. 225/2017 Sb. není vůbec zřejmé, proč o ně žádal, dodává-li současně druhým dechem, že to má být stavební úřad, kdo má evaluaci souladu s územně plánovací dokumentací provést. Bylo-li toto závazné stanovisko vyhotoveno k žádosti stavebního úřadu, pak nelze následně degradovat jeho povahu tím, že je svévolně označeno toliko za podkladový materiál. Přitom žalovaný současně s absencí

jakéhokoli autonomního právního posouzení převzal jeho závěry a procesně postupoval, jako by se jednalo o řádně vydané závazné stanovisko dle § 149 odst. 6 správního řádu.

6. Bylo-li závazné stanovisko v režimu § 149 správního řádu vydáno, pak je ovšem svým obsahem dle žalobkyně nezákonné. Žalovaný o ně požádal dne 16. 9. 2022 a obdržel je dne 24. 10. 2022. Je tedy třeba nahlížet na něj ve smyslu lhůty upravené v § 4 odst. 9 věta druhá stavebního zákona ve spojení s § 149 odst. 4 správního řádu jako na souhlasné. Za daných okolností tak v mezidobí, než bylo závazné stanovisko vydáno, nastala fikce souhlasu a závazné stanovisko je tak nicotné.
7. K bodu C) žaloby žalobkyně uvedla, že v řízení byl posuzován soulad s územně plánovací dokumentací Města Hořice, přičemž z rozhodnutí se podává, že Územní plán Hořice byl vydán formou opatření obecné povahy zastupitelstvem města Hořice dne 7. 6. 2021 a nabyl účinnosti dne 24. 6. 2021. Změna č. 1 Územního plánu Hořice, byla vydána formou opatření obecné povahy Zastupitelstvem města Hořice dne 10. 3. 2022 a nabyla účinnosti dne 26. 3. 2022. V souvislosti s tím poukázala na nepřipustnost retroaktivního působení územně plánovací dokumentace.
8. Dále se žalobkyně ohradila proti závěrům stanoviska Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, oddělení územního plánování, ze dne 24. 10. 2022, č. j. KUKHK-32269/UP/2022 (SI), které převzal i žalovaný do napadeného rozhodnutí a na základě nichž dospěl k závěru, že Stavební záměr není v souladu s nastavenou regulací vyplývající pro předmětné území z platné územně plánovací dokumentace města Hořice.
9. Uvedené posouzení považuje žalobkyně za naprosto nepřijatelné a excesivní zejména pro svou zcela umělou a spekulativní hypotetičnost. Závěry takto uvedené znamenají požadavek naprosté sterilní konzervace poměrů, neboť takto vyloženo může narušit hodnotu území prakticky cokoliv. Důsledné uplatňování absolutní pohody bydlení vede v centru města toliko ke vzniku klidových „ghet“, jinými slovy také označovaných jako mrtvá centra měst. Současně z takové evaluace vyplývá naprosté odepření práva vlastníka využívat svůj majetek. Navíc v dotčené části pozemku navrhované k užívání jako posezení, kde žalobkyně navrhuje 12 míst k sezení, není odvolatel ani mezujícím sousedem. Jediné jeho mezující místo s pozemkem žalobkyně je zeď vedlejší stavby k jeho rodinnému domu ve zcela jiném místě.
10. Uvedené závěry jsou naprosto spekulativní, neboť vůbec není zřejmé, v čem konkrétně nad rámec obecné floskule zhoršení stavu by měl záměr žalobkyně založit nepřijatelné narušení pohody bydlení, jde-li o bydlení v centru středně velkého města. Co se týče skutečného rizika imisí, žalobkyně předložila a je součástí spisu posouzení orgánu hygienické správy, který nemá námitek. Námitek nemá ani skutečně v daném místě mezující soused, ani ostatní sousedé, vyjma osoby zúčastněné na řízení. Bezprostřednost jejího sousedství je přitom přinejmenším relativní, neboť mezi dotčenou částí pozemku a jejím rodinným domem je další rodinný dům na pozemku st. p. č. XC.
11. Navíc žalovaný ani v jediném momentu nevyjevil, co si in concreto pod narušením pohody bydlení představuje, aby bylo možno alespoň přezkoumat způsob jeho správní úvahy a posoudit, zda je přiléhavý či nikoliv. Z celého procesu na úrovni žalovaného spíše vyplývá prostý závěr ve dvou rovinách; a to, že je prostě straně odvolateli, z důvodů, jež nelze blíže seznat, anebo že prostě správní orgán záměr žalobkyně nechce, protože nechce.

12. Pokud je uváděno, že z předložené dokumentace nebylo prokázáno, že předmětným záměrem nebude docházet ke snižování kvality prostředí, nebylo tedy vyloučeno, že bude zajištěna kvalita bydlení pro předmětný pozemek, který je určen především pro rodinnou rekreaci a oddych, pak je třeba především konstatovat, že takový požadavek (úpravy dokumentace) vůči žalobkyni v jejím legálním očekávání spravedlivého a zákonného zacházení nebyl zákonu odpovídajícím způsobem vznesen, nebyla nijak poučena, v čem je třeba dokumentaci doplnit.
13. V další části žaloby žalobkyně namítla porušení základních zásad činnosti správních orgánů, jmenovala konkrétně § 2 odst. 3 a § 4 odst. 2 správního řádu.
14. Nakonec vyjádřila pochybnost, zda je v daném případě vůbec naplněna podmínka změny způsobu užívání stavby ve smyslu 126 stavebního zákona, natož pak v nutnosti vedení řízení, v němž bylo vydáno napadené rozhodnutí. Stavbu lze užívat jen k účelu vymezenému zejména v kolaudačním rozhodnutí, v oznámení o užívání stavby nebo v kolaudačním souhlasu, na čemž nedojde následkem rozhodnutí o žádosti žalobkyně k žádné změně. Marginální využití dvorku stavby v části bezprostředně přiléhající ke stavbě, na jejímž užívání se nic nemění, by tak dle ní vůbec nemělo podléhat řešení prostřednictvím stavebního úřadu.
15. Navrhla proto, aby krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

16. Žalovaný uvedl, že dané správní řízení bylo k žádosti žalobkyně zahájeno již v roce 2016, přičemž přezkoumávané prvoinstanční rozhodnutí stavebního úřadu bylo v pořadí již třetím jeho rozhodnutím ve věci, neboť předchozí rozhodnutí byla rozhodnutími žalovaného zrušena a vrácena k dalšímu řízení.
17. Z hlediska věcného žalovaný již ve svém předchozím odvolacím rozhodnutí ze dne 7. 2. 2019, č. j. KUKHK-28861/UP/2018/OS, shledal zásadní vady rozhodnutí stavebního úřadu, a to co do nedostatečného vyhodnocení souladu záměru žalobkyně s platnou územně plánovací. Již tehdy přitom vyslovil vážné pochybnosti ohledně souladu Stavebního záměru s platnou územně plánovací dokumentací a rovněž co do nepřiměřeného zásahu do pohody bydlení. Zavázal právním názorem stavební úřad tyto nedostatky v novém projednání věci odstranit, a návodně mu popsal, jaké otázky a hlediska by v tomto smyslu měl zohlednit. Při přezkumu nyní posuzovaného prvoinstančního rozhodnutí však zjistil, že stavební úřad se k uvedeným otázkám opět v podstatě nevyjádřil.
18. Z toho důvodu dospěl po shromáždění potřebných podkladů a po zvážení závěrů z nich vyplývajících k názoru, že další opětovné rušení rozhodnutí stavebního úřadu by nepřispělo ke zdárnému skončení věci vlekloucí se mnoho let, a proto po vyhodnocení podmínek vyplývajících z ustanovení § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu přistoupil ke změně rozhodnutí stavebního úřadu přímo v odvolacím řízení.
19. Dále vyslovil žalovaný názor, že pravomoc krajského úřadu být stavebním úřadem vyplývá nikoliv z žalobkyní zmiňovaných ustanovení, ale z následného ustanovení § 13 stavebního zákona, kde je mezi druhy obecných stavebních úřadů výslovně jmenován právě i krajský úřad.

20. Žalovaný dále objasnil, že po obdržení a předběžném prostudování obsahu správního spisu zjistil, že jeho součástí je závazné stanovisko orgánu územního plánování Městského úřadu Hořice, odboru stavebního – oddělení územního plánování a regionálního rozvoje ze dne 15. 7. 2021, č. j. MUHC-SU/12295/2021/VO, na jehož závěry se stavební úřad ve svém rozhodnutí při vyhodnocení souladu záměru s platnou územně plánovací dokumentací přímo odkazuje. Druhým z důvodů, pro který se žalovaný na nadřízený orgán územního plánu obrátil, byl ten, že nesprávnost a nezákonnost tohoto pokladu byla jednou ze stěžejních námitek odvolatele, na které tak byl nucen v rámci odvolacího řízení reagovat. V každém případě si však byl žalovaný v době vydání žalovaného rozhodnutí již vědom toho, že jak stanovisko prvoinstančního orgánu územního plánování, tak i stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování, pro něj nejsou ve smyslu § 149 odst. 1 správního řádu podklady závaznými, ale jde o podklady ve smyslu § 50 odst. 1, resp. § 56 správního řádu. Uvedená nezávaznost podkladů však na druhou stranu dle žalovaného nevyklučuje možnost, že se závěry některého z takto pořízených podkladů v konečném důsledku ztotožní, má-li takový podklad za
21. logicky a srozumitelně odůvodněný, jako se tomu stalo v posuzovaném případě.
22. Charakterem uvedeného závazného stanoviska ve vztahu k posouzení pohody bydlení se žalovaný podrobně zabýval již ve svém předchozím v dané věci vydaném rozhodnutí ze dne 7. 2. 2019, č. j. KUKHK 28861/UP/2018/OS. Zde v součinnosti s nadřízeným orgánem ochrany veřejného zdraví, kterým je Ministerstvo zdravotnictví, dovodil, že posouzení otázky zachování pohody bydlení je plně v kompetenci nikoliv orgánu ochrany veřejného zdraví, ale autonomního posouzení stavebních úřadů. Jinými slovy, kladné závazné stanovisko orgánu ochrany veřejného zdraví v dané věci nemohlo samo o sobě zaručit, že bude ve věci žádosti žalobkyně ze strany správních orgánů příslušných k vedení předmětného řízení rozhodnuto pro ni příznivým způsobem. Odmítl i názor žalobkyně, že by stavební úřady nebyly ze zákona oprávněny učinit si vlastní úsudek o občanskoprávních námitkách týkajících se budoucích (žalobkyní označovaných jako hypotetických) imisí ze stavebníky navrhovaných záměrů a jejich možných negativních dopadů do pokojného stavu v území, a tímto předcházet hrozícím budoucím sporům v území.
23. Stran posledního žalobního bodu žalovaný zdůraznil, že to byla sama žalobkyně, kdo se na stavební úřad v roce 2016 obrátil se svou žádostí o povolení změny v užívání stavby dle citovaných ustanovení, a žalovanému tak není dost dobře zřejmé, co žalobkyně tímto svým žalobním bodem vlastně sleduje. I v případě, že by totiž dal žalovaný jejímu názoru (který však v průběhu předmětného řízení nikdy dříve nevznesla) zapravdu, výsledkem předmětného řízení by opět nemohlo být nic jiného, než zamítnutí této její žádosti, případně zastavení řízení, tedy rozhodnutí, které by žádným způsobem neměnilo stávající poměry v území, tj. stejné, jako je tomu i u žalovaného rozhodnutí.
24. Žalobkyně dle žalovaného pomíjí, že je v současné době povinna užívat pivnici v přilehlém rodinném domě v souladu s rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 23. 5. 2016, č. j. MUHC-SU/7369/2016/VA (které nabylo právní moci dne 18. 6. 2016), o povolení změny v užívání stavby rodinného domu (části objektu) č. p. XA z tělocvičny na pivnici, v jehož obsahu stavební úřad stanovil závaznou podmínku, že „*terasa, dvorek ani přístřešek na dvorku domu č. p. XA nebudou užívány jako provozní plochy pivnice*“. Projednávaná žádost žalobkyně ohledně užívání dvorní části pozemku za účelem

provozování hostinské činnosti bezprostředně související s provozovnou samou tak dle žalovaného není věcně ničím jiným, než změnou v užívání této stavby.

25. Navrhl proto, aby krajský soud žalobu zamítl.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení k žalobě, replika žalobkyně, duplika žalovaného a triplika žalobkyně

26. Osoba zúčastněná na řízení (odvolatel proti prvoinstančnímu rozhodnutí) písemně vyjádření ve věci nepodala.

27. Žalobkyně podala k vyjádření žalovaného **repliku**. Změnou prvoinstančního rozhodnutí dle ní žalovaný v podstatě obešel princip dvojinstančnosti správního řízení. Takový postup ale nebyl *in concreto* možný pro zjevnou vadu postupu žalovaného. Odvolací správní orgán sice může provést v odvolacím řízení potřebné důkazy a doplnit další nezbytné podklady, musí s nimi ovšem seznámit účastníky řízení a umožnit jim se k nim vyjádřit. Stejně tak je odvolací orgán oprávněn zaujmout jiný právní názor a posoudit zjištěný skutkový stav po právní stránce odlišně než správní orgán prvního stupně. I zde ovšem musí účastníky řízení na možný odlišný právní náhled na věc předem upozornit a dát jim možnost se k němu vyjádřit, pokud by pro ně nové právní posouzení mohlo být s ohledem na dosavadní průběh řízení překvapivé. Vyrozumění žalovaného ze dne 26. 10. 2022, č. j. KUKHK-31881/UP/2022 (OS), žádné takové poučení neobsahuje a o překvapivosti jeho rozhodnutí pro žalobkyni nemůže být žádných pochyb.

28. Jakkoli je otázka posouzení pohody bydlení v rukou stavebních úřadů, neznamená to libovůli. V souvislosti s tím vytkla, že ve věci absentuje relevantní posouzení místních poměrů *in concreto*, není známo, že by ze strany žalovaného v situaci, kdy chce postupovat cestou změny prvostupňového rozhodnutí, proběhlo jakékoliv místní seznámení, či jiné zjišťování.

29. Aby vůbec mohl žalovaný relevantně (a vůči žalobkyni negativně) argumentovat, musel by mít k dispozici jiný podklad, o nějž by mohl svou argumentaci opřít. Ten však nemá. V jeho podání v žádném případě nejde o tvrzený vlastní úsudek o občanskoprávní námitce (k úsudku musí být k dispozici prameny informací), nýbrž o toliko spekulaci, navíc, jak ostatně sám přitakává, výhradně založenou na podáních (pochopitelně subjektivně motivovaných) odvolatele, jimž ve zjevně nepřijatelné afinitě dává rozhodný význam.

30. Na to vyjádření žalobkyně reagoval ještě žalovaný **duplikou**. Žalobkyně podle žalovaného v uvedené replice předně rozšiřuje své v žalobě uplatněné žalobní námitky o nový žalobní bod, a to že žalované rozhodnutí pro ni bylo tzv. překvapivým. Tímto svým tvrzením dle žalovaného předně zcela pomíjí dosavadní průběh celého řízení a specifčnost daného případu, tedy že zvolený postup žalovaného byl (jak je uvedeno v žalovaném rozhodnutí i vyjádření k podané žalobě) přímou reakcí na postup stavebního úřadu v novém projednání věci, kde se stavební úřad, i přes závazný právní názor v předchozím zrušujícím rozhodnutí opět v podstatě nevyslovil, resp. přezkoumatelným způsobem neodůvodnil, právě ke stěžejní otázce (ne)souladu záměru žalobkyně s platným územním plánem, cíli a úkoly územního plánování a otázky zachování tzv. pohody bydlení v dané lokalitě.

31. Nadto žalovaný uvedl, že poté, co se v odvolacím řízení znovu obrátil na nadřízený orgán územního plánování a obdržel od něj příslušný podklad pro své rozhodnutí (tj.

stanovisko ze dne 24. 10. 2022, č. j. KUKHK-32269/UP/2022 (Sl)), dal všem účastníkům řízení, tedy vč. žalobkyně, opatřením ze dne 26. 10. 2022 ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu znovu najevo, že ukončil shromažďování pokladů pro vydání svého rozhodnutí a kdy a kde mají účastníci možnost se s těmito podklady seznámit a vyjádřit se k nim. Této možnosti žalobkyně nevyužila.

32. Pokud mu žalobkyně vytýká, že se výslovně nevyjádřil k závaznému stanovisku Krajské hygienické stanice, pak dle žalovaného pomíjí obsah jeho předchozího zrušujícího rozhodnutí ze dne 7. 2. 2019, č. j. KUKHK-28861/UP/2018/OS, neboť již v něm se žalovaný dle svého názoru s uvedeným podkladem a jeho relevancí pro v řízení vznesené námitky dostatečně vypořádal.
33. Pokud pak žalobkyně v závěru své repliky ještě uvádí názor, že žalovaný by si musel (mimo závazného stanoviska orgánu ochrany veřejného zdraví) obstarat jiný (nezávislý) podklad, aby mohl vůči žalobkyni argumentovat negativně, pak žalovaný uvádí, že takovým je (mj.) právě v odvolacím řízení obstarané stanovisko nadřízeného orgánu územního plánování ze dne 24. 10. 2022, č. j. KUKHK-32269/UP/2022 (Sl), konstatující rozpor stavby s platnou územně plánovací dokumentací a cíli a úkoly územního plánování.
34. Na toto vyjádření žalovaného reagovala žalobkyně ještě **triplíkou**. Zopakovala, že pro ni napadené rozhodnutí bylo překvapivé. Žalovaný nemůže pro sebe dovozovat žádné příznivé účinky ze skutečnosti, že někdy v minulosti již ve věci rozhodoval. Právní povinnost seznámit se s podklady rozhodnutí neměla (je to toliko její právo). Při výkladu pojmu pohoda bydlení vytkla žalovanému intenzivní neobjektivnost, vypjatý formalismus a rozumně nevysvětlitelný příklon k osobě zúčastněné na řízení coby jedinému ze sousedů, který se Stavebním záměrem nesouhlasí, přestože je z nich nejméně dotčen.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

35. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen "s. ř. s"). Učinil tak bez nařízení jednání, protože s takovým postupem výslovně souhlasili jak žalobkyně, tak žalovaný. O věci usoudil následovně.
36. Na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
37. Dodává ještě, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že správní orgán (jakož i správní soud) je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, neboť jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí

správních orgánů: „...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek.“

38. Připomíná rovněž, že dle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Ohledně této problematiky odkazuje na závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78: „... je třeba současně zdůraznit, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto také, jak výše uvedeno, musí vymezení žalobního bodu - a setrvání na těchto mezích i v dalších fázích řízení - garantovat zásadu rovnosti účastníků řízení; stanoví tak i žalovanému meze jeho obrany, tedy to, k čemu se má vyjádřit a k čemu má předložit protiargumenty. Jestliže žalobní bod těmto požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcovy advokáta.“
39. Krajský soud předesílá, že žalovaný správně posoudil, že dané řízení probíhá (s ohledem na datum jeho zahájení - 22. 9. 2016 a s odkazem na přechodná ustanovení – čl. II bod 10 zákona č. 225/2017 Sb.) dle znění stavebního zákona účinného ke dni 31. 12. 2017. Ostatně tuto skutečnost žalobkyně nezpochybňovala.
40. Se žalovaným lze dále souhlasit v tom, že stanovisko Městského úřadu Hořice, odboru stavebního – oddělení územního plánování a regionálního rozvoje, ze dne 15. 7. 2021, č. j. MUH-SU/12295/2021/Vo, coby orgánu územního plánování, a stanovisko Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, oddělení územního plánování ze dne 24. 10. 2022, č. j. KUKHK-32269/UP/2022 (Sl), coby nadřízeného orgánu územního plánování, nejsou závaznými stanovisky orgánu územního plánování ve smyslu nyní účinného znění § 96b stavebního zákona. Tento institut ještě stavební zákon ve znění účinném do 31. 12. 2017 neznal. V přezkoumávaném řízení je tedy posouzení souladu Stavebního záměru s územně plánovací dokumentací, jakož i s cíli a úkoly územního plánování, plně na stavebních úřadech jednotlivých stupňů. A to bez ohledu, že oba orgány územního plánování tato svá stanoviska nazvali „závaznými“. Jedná se tak toliko o jeden z podkladů pro vydání rozhodnutí dle § 50 odst. 1 správního řádu (nikoliv o znalecký posudek dle § 56 správního řádu, jak také žalovaný ve vyjádření k žalobě zmínil).
41. Žalovaný dále nepochybil, pokud se v posuzovaném řízení rozhodl nikoliv pro postup dle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu, tedy pro zrušení prvoinstančního rozhodnutí a vrácení věci Městskému úřadu Hořice k dalšímu řízení, ale postupoval dle § 90 odst. 1

- písm. c) správního řádu, tedy přistoupil ke změně prvoinstančního rozhodnutí. Takový postup kvituje i judikatura správních soudů, dle které je zrušení rozhodnutí a vrácení věci odvolacím orgánem zpět na první stupeň až krajní možností, jak řešit vady rozhodnutí prvního stupně zjištěné v odvolacím řízení. Pokud je možné napadené rozhodnutí změnit, je odvolací orgán povinen tak v zájmu hospodárnosti řízení učinit (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34).
42. V posuzované věci pak takový postup odůvodňoval jak dosavadní vlekoucí se průběh daného správního řízení, kdy žalovaný musel přistoupit vůči stavebnímu úřadu prvního stupně i k opatřením proti nečinnosti, tak i obsah prvoinstančního správního rozhodnutí a stanoviska Městského úřadu Hořice, odboru stavebního – oddělení územního plánování a regionálního rozvoje, ze dne 15. 7. 2021, č. j. MUH-SU/12295/2021/Vo, z něhož stavební úřad zcela nekriticky a bez ohledu na právní závěry, ke kterým dospěl žalovaný coby odvolací orgán ve svém předchozím zrušujícím rozhodnutí ve věci ze dne 7. 2. 2019, č. j. KUKHK-28861/UP/2018/OS, bez dalšího (tedy bez jakýchkoliv dalších svých úvah ohledně dané problematiky) vyšel. Snahu o nápravu vad prvoinstančního správního rozhodnutí postupem dle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu ze strany žalovaného tak lze jenom kvitovat.
43. Rozhodně tedy není důvodná prvá ze žalobních námitek, v níž žalobkyně vytýká tomuto postupu žalovaného porušení zásady dvojinstančnosti správního řízení.
44. V návaznosti na shora uvedené jsou pak bezdůvodnými i námitky, že žalovanému nepřislušelo v daném řízení postavení stavebního úřadu a že stanovisko Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, oddělení územního plánování ze dne 24. 10. 2022, č. j. KUKHK-32269/UP/2022 (Sl), bylo vydáno po zákonné lhůtě, že je na ně nutno pohlížet jako na nicotné, protože souhlas orgánu územního plánování se stavebním záměrem byl udělen fikcí.
45. Žalovanému náleží postavení stavebního úřadu ze zákona, konkrétně z ustanovení § 13 odst. 1 stavebního zákona. Stavebním úřadem není jenom stavební úřad prvního stupně (např. obecní úřad obce s rozšířenou působností), ale i krajský úřad coby odvolací orgán. I v tomto rozsudku tak může krajský soud označit žalovaného jako stavební úřad druhého stupně.
46. Pokud jde o shora uvedená stanoviska orgánů územního plánování, které si stavební úřady obou stupňů v daném řízení vyžádaly, krajský soud s odkazem na shora již uvedené znovu opakuje, že se nejedná o závazná stanoviska ve smyslu § 96b stavebního zákona, tedy ani o závazná stanoviska ve smyslu § 149 správního řádu. Ustanovení obou citovaných norem tak není v dané věci na místě vůbec aplikovat. Jak už bylo uvedeno, v případě obou těchto stanovisek se jedná o podklady pro rozhodnutí.
47. Nyní krajský soud přistoupí k posouzení podstaty podané žaloby. Tu v sobě obsahovala ta žalobní námitka, která byla obsažena v jejím bodě C). Jde o posouzení otázky, zda v daném řízení posuzovaná změna v užívání stavby je v souladu s územně plánovací dokumentací, s cíli a úkoly územního plánování, s obecnými požadavky na výstavbu, s veřejnými zájmy chráněnými tímto zákonem a se zvláštními právními předpisy, jak vyžaduje § 126 odst. 3 stavebního zákona. Právě žalovaným shledaný rozpor Stavebního záměru s Územním plánem Hořice a s cíli a úkoly územního plánování dle § 18 a 19 stavebního zákona totiž představoval ten stěžejní důvod, pro který žalovaný shledal

Stavební záměr nepřipustným a žádost žalobkyně o povolení změny v užívání stavby zamítl.

48. Dle grafické části Územního plánu Hořice, konkrétně dle Hlavního výkresu se dotčená stavba a pozemky žalobkyně dotčené Stavebním záměrem nacházejí v zastavěném území, ve stabilizované funkční ploše „Plochy smíšené obytné -městské SM“. Z textové části pro tuto funkční plochu plynou tyto podmínky jejího využití.
49. Hlavní využití: plochy obytné ve městech využívané zejména pro bydlení v bytových domech společně s obslužnou sférou a nerušící výrobní činností převážně místního významu.
50. Jednou z podmínek přípustného využití je: ostatní ubytovací zařízení a veřejné stravování.
51. Jednou z podmínek podmíněně přípustného využití je: zařízení drobné výroby a služeb s podmínkou, že nesnižují kvalitu prostředí a pohodu bydlení ve vymezené ploše nad míru přiměřenou poměrům, jsou slučitelné s bydlením a slouží obyvatelům dané plochy.
52. Stavební úřad druhého stupně v odůvodnění napadeného rozhodnutí nejprve takřka v úplnosti ocitoval obsah stanoviska Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, oddělení územního plánování, ze dne 24. 10. 2022, č. j. KUKHK-32269/UP/2022 (Sl). V něm nadřízený orgán územního plánování dospěl k následujícím závěrům (které pak bez dalšího převzal i stavební úřad). Nejprve na str. 10 a 11 i za použití metodických pomůcek dospěl k závěru, že stravovací zařízení označené jako „pivnice“ (což je typ zařízení provozovaný žalobkyní) je nutno podřadit pod pojem „*veřejné stravování*“ a v návaznosti na to výslovně konstatoval, že „*předmětný objekt pivnice splňuje požadavky shora citovaného přípustného využití dané plochy s rozdílným způsobem využití určených pro stavby a zařízení veřejného stravování.*“ Potud by proti tomuto názoru krajský soud ničeho nenamítal
53. Následně však orgán územního plánování rozvedl svoji úvahu tak, že je nutno pivnici coby zařízení veřejného stravování zařadit mezi stravovací služby. V důsledku tohoto posouzení pak uzavřel, že se na pivnici vztahuje shora citovaná podmínka obsažená v Územním plánu Hořice pro stavby v dané funkční ploše podmíněně přípustné, tedy podmínka, že zařízení služby nesmí snižovat kvalitu prostředí a pohodu bydlení ve vymezené ploše nad míru přiměřenou poměrům. A následně vyhodnotil, že v případě Stavebního záměru tomu tak není.
54. S touto úvahou se již krajský soud ztotožnit nemohl. Touto optikou by totiž v podstatě každé zařízení veřejného stravování muselo být posuzováno jako zařízení služeb. Tím by se ovšem obsah pojmu zařízení veřejného stravování, jejichž umístění je v dané funkční ploše označeno jako přípustné, zcela vyprázdnil. Lze souhlasit s tím, že veřejné stravování je službou, ale právě tuto službu vyčlenil Územní plán Hořice z množiny ostatních služeb s tím, že zařízení veřejného stravování jsou v předmětné funkční ploše přípustná bez dalšího, tedy bez jakýchkoliv dalších podmínek. Výklad této části územního plánu provedený správními orgány považuje krajský soud za nesprávný, nelogický, v rozporu se smyslem citovaných částí Územního plánu Hořice a ze shora uvedených důvodů až za absurdní. Každá ze staveb či zařízení umístěvaných do té které funkční plochy musí logicky spadat pouze pod jednu kategorii, aby bylo zřejmé, zda se jedná o stavbu či zařízení pro hlavní využití dané plochy, stavbu či zařízení v dané ploše

přípustné, podmíněně přípustné či nepřípustné. Závěr orgánu územního plánování (potažmo stavebního úřad druhého stupně), že Předmětný záměr je zařízením veřejného stravování a že je z toho důvodu v dané funkční ploše přípustným, který je vzápětí negován závěrem, že jde současně o zařízení služeb, které je v dané ploše podmíněně přípustné a tyto podmínky že Stavební záměr nesplňuje, jsou tak závěry zcela protichůdnými.

55. Krajský soud má ovšem výhrady i k následným závěrům orgánu územního plánování (potažmo žalovaného) a to těch týkajících se výkladu neurčitých právních pojmů „*pohoda bydlení*“ či „*kvalita prostředí*“. V souvislosti s tím sice přilehavě odkázaly na ustanovení § 1012 a § 1013 občanského zákoníku, nicméně své následné úvahy opřely takřka výhradně o podobu projektové dokumentace Stavebního záměru. Orgán územního plánování druhého stupně uvedl „*Nahlédnutím dokumentace k záměru nebylo krajským úřadem zjištěno, že by tato dokumentace ve svém obsahu dokládala, že předmětným záměrem, kterým je rozšíření podnikatelské činnosti na pozemku rodinného domu spočívajícím v přednesení pivnice z vnitřní části objektu do venkovního prostoru (dvůr) určeného prorodinnou rekreaci a oddych může narušit pohodu a atmosféru klidného bydlení nad míru přiměřenou místním poměrům či nikoliv a ohrozit tak existující kvalitu prostředí a hodnotu území a přenést důsledky tohoto prostředí (k čemuž bezpochyby dojde, nikoliv pozitivním způsobem) i na sousední pozemky. Z uvedeného tedy vyplývá, že projektant otázky vyhodnocení případného negativního vlivu vznikajícího provozem navrhovaného záměru, ve vazbě na výše citovanou podmínku vyplývající pro plochu s rozdílným způsobem využití Plochy smíšené obytné – městské SM v rámci předložené dokumentace nevyhodnotil.*“
56. Krajský soud ovšem není toho názoru, že by se otázkou narušení pohody bydlení či kvality prostředí měla zabývat a posuzovat ji projektová dokumentace, resp. že by v tom směru měla obsahovat dokonce nějaké důkazy, jak je jí v posuzované věci vytýkáno. Vždyť projektant při její tvorbě ani nemůže předpokládat, zda problematika kvality prostředí (dříve pohody bydlení) bude vůbec v rámci předmětu následného stavebního řízení posuzována (tedy zda zpravidla v souvislosti s tím budou vzneseny občanskoprávní námitky). Posouzení těchto otázek je v daném řízení plně v kompetenci stavebních úřadů. Ty se však této svojí povinnosti v podstatě zbavily odkazem na údajné nedostatky projektové dokumentace, které ovšem do té doby žalobkyni ani jakkoliv nevytkly. A uzavřely v návaznosti na to, že „*nelze vyloučit*“, že bude Stavebním záměrem docházet k ohrožení atmosféry klidného bydlení a pohody bydlení. Vlastní hodnocení, zda tomu tak skutečně může být či nikoliv, ale v podstatě neprovedly, vůbec však už ne ve vztahu k místním poměrům v dané lokalitě, kdy pouze teoreticky vycházely z jejího vymezení a popisu v územním plánu.
57. Obdobného pochybení se pak správní orgány (orgán územního plánování i stavební úřad druhého stupně) dopustily i ohledně svého závěru, že Stavební záměr není v souladu s cíli a úkoly územního plánování dle § 18 a § 19 stavebního zákona. Opět toliko s odkazem na obsah projektové dokumentace uvedly, že „*nebylo prokázáno, že předmětným záměrem nebude docházet ke snižování kvality prostředí, nebylo tedy vyloučeno, že bude zajištěna kvalita bydlení pro předmětný pozemek, který je určen především pro rodinnou rekreaci a oddych. Z předložené dokumentace k záměru není patrné, že by ve svém obsahu vypořádala výše uvedené otázky a zároveň tato dokumentace neobsahuje důkaz o tom, že by navrhovaným řešením byly naplňovány cíle a úkoly územního plánování formulované v § 18 a § 19 stavebního zákona.*“ O jaké konkrétní cíle a úkoly územního plánování, s nimiž by

měl být Stavební záměr v rozporu, by se mělo jednat, však z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé není, snad kromě obecné zmínky o ustanovení § 19 odst. 1 písm. i) stavebního zákona.

58. Námitku obsaženou pod bodem C) žaloby tak krajský soud shledal důvodnou. Pro shora uvedená pochybení spočívající primárně v nesprávném vyhodnocení existence rozporu Stavebního záměru s žalovaným odkazovanými částmi Územního plánu Hořice, dále pak v nedostatečném odůvodnění rozporu Stavebního záměru s cíli a úkoly územního plánování, krajskému soudu nezbylo, než žalované rozhodnutí zrušit dle § 78 odst. 1 s. ř. s a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 3 s. ř. s.).
59. Pro úplnost poukazuje soud ještě na jednu okolnost, kterou neshledal pozitivní a chtěl by na ni upozornit. Pokud je rozhodnutí stavebního úřadu podmíněno závazným stanoviskem např. orgánu územního plánování (viz dnešní § 96b stavebního zákona), rozumí soud tomu, že takové závazné stanovisko stavební úřad (protože je jím vázán) v jeho podstatné části či v úplnosti převezme do svého rozhodnutí a učiní je tak jeho součástí. Obdobný postup však již soud neshledává příhodným, pokud se jedná pouze o stanovisko toho kterého správního orgánu. K takovému postupu totiž není v zásadě důvod. Jak už bylo uvedeno shora, takové stanovisko je jedním z podkladů pro rozhodnutí dle § 50 odst. 1 správního, jeho obsah by tak měl být hodnocen i ve vztahu ke stanoviskům jiných orgánů či k obsahu jiných důkazů provedených ve správním řízení. Situace, kdy by jedno z podkladových stanovisek bylo v rozhodnutí ocitováno takřka v úplnosti (v rozsahu několika stran) a stavební úřad na ně pak již pouze odkázal s tím, že se s ním ztotožňuje, by měla představovat spíše výjimku. V posuzované věci tak stavební úřad druhého stupně vytvořil dojem, že ačkoliv si byl vědom, že stanovisko Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu, oddělení územního plánování, ze dne 24. 10. 2022, č. j. KUKHK-32269/UP/2022 (Sl), není závazným stanoviskem ve smyslu § 96b stavebního zákona, fakticky s ním tak nakládal a k němu přistupoval. V tomto směru je tak částečně důvodná i námitka obsažená pod bodem B) žaloby.
60. S ohledem na shora uvedené se již krajský soud vypořádá se zbývajícimi žalobními námitkami velmi stručně a úsporně. Tvrzené porušení základních zásad činnosti správních orgánů dle §§ 2 až 8 správního řádu bylo vzneseno ve velmi obecné rovině, ve stejné míře obecnosti tak krajský soud konstatuje, že porušení žádné z těchto správním řádem vymezených zásad neshledal.
61. Ve shodě se žalovaným ani soud zcela nepochopil smysl a účel poslední žalobní námitky. Správní orgány v daném řízení postupovaly dle § 127 odst. 4 stavebního zákona. Dospěly k závěru, že je na místě oznámenou změnu v užívání projednat v řízení; v takovém případě se podané oznámení o změně v užívání stavby považuje za žádost o povolení změny v užívání stavby. Řízení je zahájeno dnem podání oznámení. Probíhající řízení je tedy řízením, které bylo zahájeno na základě žádosti žalobkyně, jeho vedení je tedy v její dispozici. Navíc s tvrzením obsaženým v této žalobní námitce dosud v řízení nepřišla, správní orgány tedy na ně nemohly nijak reagovat.
62. Námitku překvapivosti rozhodnutí vznesla žalobkyně až ve své replice ze dne 27. 3. 2023, tedy po lhůtě pro podání žaloby (napadené rozhodnutí bylo žalobkyni doručeno poštovní zásilkou 21. 11. 2022). Dle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo

jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Dle § 71 odst. 2 s. ř. s. in fine pak žalobce může rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby. K této opožděně vznesené námitce tak krajský soud nepřihlížel.

63. V dalším řízení je na žalovaném, jaký zvolí procesní postup. Není však pochyb o tom, že nadále bude nutné posoudit, zda Stavební záměr spočívající ve změně v užívání stavby je v souladu nejenom s územně plánovací dokumentací a s cíli a úkoly územního plánování, ale současně také s obecnými požadavky na výstavbu, s veřejnými zájmy chráněnými stavebním zákonem a se zvláštními právními předpisy, jak vyžaduje ustanovení § 126 odst. 3 stavebního zákona.
64. Krajský soud na závěr pro úplnost připomíná, že právními názory, které v tomto zrušujícím rozsudku vyslovil, jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

VI. Náklady řízení

65. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla úspěch strana žalující, má proto právo na přiznání náhrady důvodně vynaložených nákladů.
66. Žalobkyně uhradila soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč.
67. Zástupce žalobkyně učinil ve věci 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsí žaloby) po 3 100 Kč (srovnej § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., dále § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 citované vyhlášky). Rovněž má právo na náhradu režijních paušálů za 2 úkony právní služby po 300 Kč. Odměna za právní zastoupení tak činí 6 800 Kč.
68. Z veřejně přístupného rejstříku krajský soud ověřil, že zástupce žalobkyně je registrován jako plátc DPH. Náklady soudního řízení proto dále představuje 21 % DPH z odměny a náhrad ve výši 1 428 Kč.
69. Celkem tedy činí důvodně vynaložené náklady řízení na straně žalobkyně 11 228 Kč.
70. Krajský soud doplňuje, že za důvodně vynaložené náklady soudního řízení na straně žalobkyně nepovažuje podání jejího zástupce ze dne 27. 3. 2023 a 11. 5. 2023 (replika a triplika k vyjádřením žalovaného), neboť obsah těchto podání neměl pro rozhodnutí soudu o důvodnosti žaloby žádnou relevanci.
71. Proto krajský soud zavázal žalovaného povinností žalobkyni prokázané náklady řízení uhradit k rukám jejího zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).
72. Osobě zúčastněné na řízení náklady na řízení přiznány být nemohly. Dle § 60 odst. 5 s. ř. s. má totiž osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Taková situace v dané věci nenastala, ostatně osoba zúčastněná na řízení náhradu nákladů řízení ani nepožadovala.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 23. června 2023

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu